

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. ⁽¹⁾ w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich — zgodnie z którą państwa członkowskie stanowią, że w warunkach określonych w prawie krajowym nieuczciwe warunki w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców z konsumentami nie będą wiążące dla konsumenta — należy rozumieć w ten sposób, że brak związania konsumenta nieuczciwym warunkiem umownym ustalonym przez sprzedawcę lub dostawcę nie działa ipso iure, lecz jedynie wówczas, gdy konsument skutecznie zaskarży taki zapis wniesioną w tym celu skargą?
2. Czy ochrona konsumentów gwarantowana w dyrektywie 93/13/EWG wymaga, by — niezależnie od rodzaju postępowania oraz jego kontradyktoryjności lub braku kontradyktoryjności — sąd krajowy oceniał z urzędu, nawet jeżeli nie została złożona skarga podnosząca nieuczciwy charakter warunku umownego, że przedłożona mu umowa zawiera nieuczciwe warunki umowne, a tym samym z urzędu dokonywał oceny, w ramach kontroli swojej właściwości, zapisów umownych ustalonych przez sprzedawcę lub dostawcę?
3. W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie drugie, jakie kryteria powinien uwzględnić i rozważyć sąd krajowy w ramach tej kontroli?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 18 czerwca 2008 r. — HEKO Industrieerzeugnisse GmbH przeciwko Bundesfinanzdirektion West

(Sprawa C-260/08)

(2008/C 247/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: HEKO Industrieerzeugnisse GmbH

Strona pozwana: Bundesfinanzdirektion West

Pytanie prejudycjalne

Czy istotnymi obróbkami lub przetworzeniem towarów o niepreferencyjnym pochodzeniu sklasyfikowanych w pozycji 7312 Nomenklatury Scalonej zgodnie z art. 24 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾ są jedynie takie, w wyniku których towar powstały po obróbce lub przetworzeniu podlega zaklasyfikowaniu do innej pozycji Nomenklatury Scalonej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 302, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België w dniu 19 czerwca 2008 r. — Państwo belgijskie przeciwko Direct Parcel Distribution Belgium

(Sprawa C-264/08)

(2008/C 247/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Cassatie van België

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Państwo belgijskie

Strona pozwana: Direct Parcel Distribution Belgium

Pytania prejudycjalne

1. Czy zaksięgowanie w rozumieniu art. 221 Wspólnotowego Kodeksu Celnego ⁽¹⁾ stanowi zaksięgowanie w rozumieniu art. 217, polegające na tym, że kwota należności jest wpisywana przez organy celne do rejestru lub zaewidencjonowana w inny równoważny sposób?
2. W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej, w jaki sposób należy wykonać obowiązek określony w art. 217 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, zgodnie z którym kwota należności powinna zostać „wpisana do rejestru lub zaewidencjonowana w inny równoważny sposób”? Czy wiążą się z tym minimalne wymogi techniczne lub formalne, czy też art. 217 pozostawia w pełni państwu członkowskim wydanie szczegółowych przepisów regulujących sposób zaksięgowania kwot należności nie określając